

25.6.95

אתמול דיברתי איתך בטלפון ואני "נאלצת" לקיים את הבטחתי ולכתוב לך מכתב. כמו שכבר קצת סיפרתי לך הדברים במחנה לא היו בדיוק כמו שהכינו אותנו. אנחנו המורות היחידות לעברית, רק שאין לנו כ"כ את מי לרכז. אבל צריך להסתגל למצב החדש ואכן זה מה שעשינו. מחר אנחנו כבר מסיימות אולפן לצוות והחניכים מגיעים מחרתיים. האולפן לצוות היה מוצלח וקיבלנו עד עכשיו תגובות מאוד חיוביות. גם עבדנו קשה בשביל זה - כל יום נשארנו עד מאוחר וקמנו מוקדם יותר כדי להכין דברים לשיעור. פה שיעור שאין בו משחק או משהו אטרקטיבי אחר לא הולך.

אם נוצר רושם שאנחנו מאוד מסכנות - זהו רושם מוטעה לחלוטין. כבר הספקנו קצת לצאת לעיירה הקרובה (כמעט לכולם פה יש מכונית) ואפילו היינו בסרט. יש פה אנשים ממש נחמדים וקיבלו אותנו מאוד יפה. חלק מהאנשים ממש מעניינים וכיף לדבר איתם. זה מצחיק - אנחנו מדברות יותר עברית מאנגלית כי כל מי שיודע קצת עברית משתדל לדבר איתנו בעברית. . . . יש פה כמה שלמדו בארץ ויודעים ממש טוב. אנחנו בעיקר מסתובבות עם ראשי העדות (עדה - שכבת גיל) ועוד כמה מורים ליהדות שהם מבוגרים יותר - בסביבות גיל 23 ואיתם הרבה יותר מעניין. רובם גם היו בארץ ויודעים טוב עברית. שאר המדריכים צעירים - 16-20 ולפעמים אני מרגישה שהם ממש ילדים. . . . זה קשה לתאר במכתב כל מה שעובר עלינו פה, כי זה פשוט עולם אחר. המקום עצמו יפהפה - דשאים וגינות מטופחות, הרים ירוקים מסביב. את לא תאמיני כשתראי אותי מתפללת בבית-הכנסת כל בוקר. . . . בהתחלה רק הקשבנו והסתכלנו, אבל אח"כ זה מדביק, וחוף מזה לא נעים לעמוד שם כמו גולם. עוד מעט כבר נדע את כל התפילות בע"פ. עד עכשיו אנחנו מאוד נהנות ונקווה שזה יהיה כך כל המחנה.

שוב, הרבה נשיקות ליום ההולדת!!

מזל שאין לי הרבה זמן לחשוב במשך היום, אז אין זמן להתגעגע. . . . אבל כבר מתגעגעת. גנית.

1.7.95

אמא, אבא, דוד וסבתא - שלום לכם!

סוף סוף הגיעה השבת ויש לי קצת זמן לשבת ולכתוב לכם. השבוע האחרון היה מתיש מאד. . . . ביום שלישי הגיעו החניכים. קמנו ב- 5:15 כדי לנסוע ללוס-אנג'לס ולהביא אותם באוטובוסים. זה היה מחזה שמלמד הרבה על טיבם של הילדים היהודים האמריקאיים ומשפחותיהם. כל אחד הגיע עם תיקים ענקיים ומפוצצים, מזוודות ואפילו הייתה שם מישהי עם ארגז ענק. היו כ"כ הרבה תיקים - כל המדרכה היתה מלאה ובהתחלה נדמה היה שלא יהיה מקום. ואכן תאי המטען של 3 האוטובוסים התמלאו מיד ונאלצו למלא עוד חצי אוטובוס למעלה עם תיקים. ההורים עמדו לנו על הראש ודאגו מה יהיה עם המזוודות וכל הזמן גם טרחו לתת עצות. בנוסף, כל ילד הגיע עם שקית מלאה תרופות ממינים שונים ומשונים. אפשר היה בטעות לחשוב שזה מוסד גריאטרי. . . .

... אחרי השיעור הייתי מאוד מתוסכלת ומצוברחת. אבל אח"כ הגיע ערב שבת. כמו שסיפרתי כבר לאמא בטלפון הכנו ריקודי - עם לקבלת שבת. כן, כן, אני הופעתי לפני כולם בריקוד. כמובן שהתבלבלתי קצת וכמוני גם השאר התבלבלו, אבל בהתחשב שלמדנו את הריקוד ערב קודם, היה בסדר גמור ואפילו די נחמד. אחרי התפילה וארוחת הערב סתם ישבנו ודיברנו עם אחת הבנות והיה כיף ומאוד מעניין. היא לומדת בתוכנית לרבנות והולכת להיות רבנית. היא מאוד נחמדה ותפיסת העולם שלה מאוד מוצאת חן בעיני. הגישה שלה מאוד פתוחה וסובלנית וזה יפה. אז מצב-הרוח השתפר ושמתי בצד את הבוקר המגעיל.

היום הלכנו להתפלל בבוקר עם השכבה של הילדים הכי קטנים - בני 10. זה היה מקסים. הם כאלה חמודים. זה כ"כ יפה לראות איך הם שרים ומשתתפים.

... מה עוד לספר? אני מנסה לחשוב אילו שאלות אתם הייתם שואלים ולענות עליהן. התנאים הפיזיים טובים. יש לנו חדר לבד, לי ולמיכל, עם שירותים ומקלחת צמודים. האוכל בסדר. שמן מאוד אמנם אבל מתרגלים לאט לאט. יש מכונות כביסה עם מטבעות ומייבש כביסה כך שזאת לא בעיה.

... כמה דברים טכניים שאני תמיד שוכחת להגיד בטלפון - אסור להתקשר בשבת. ... זהו. אני כבר מתגעגעת. מזל שבמשך השבוע אין כ"כ הרבה זמן לחשוב. הזמן עובר בסה"כ מהר מאוד.

גנית.

נ.ב. תמסרו כמובן דרישת שלום לנטשה ומריק, יוליה, ניר ולדן שבטח כבר הספיק לגדול קצת.

11.7

קיבלתי ממך כבר שני מכתבים וכל מכתב היה מלווה בהתרגשות גדולה ... אם זאת הייתה שיחת טלפון, בטח היית שואלת עכשיו "אז מה שלומך שם במחנה?". אז מה שלומי? בסה"כ טוב מאוד, עם עליות וירידות במצב הרוח, כפי שקורה תמיד, בכל מקום. העבודה עם הילדים לא קלה, כפי שכבר סיפרתי לך, או בעצם לא? - אני כבר מבולבלת ממה כתבתי למי ומתי. הדבר האחרון שהם באו בשבילו זה ללמוד וכל דבר שאורך יותר מחצי שעה, שלא מעורב בו בדור, שדורש הפעלה של תאים רבים במוח ושאיין שוקולד בסופו הוא יותר מדי בשבילם. בהתחלה היה ממש נורא. . . מיכל ואני עשינו כל מה שאפשר כדי להפוך את השיעורים למעניינים וקלילים יותר. בסה"כ עכשיו המצב סביר. כל מה שסיפרתי לך עכשיו מתיחס לשכבה הבוגרת (בני 14-15) שאיתם אנחנו עובדים הכי הרבה. עם הילדים הקטנים אנחנו עובדות פחות אבל נהנות הרבה יותר. הם מתוקים ועדיין לא מקולקלים.

עד כאן ענייני עבודה. אני מתארת לעצמי שהחלק היותר מעניין הוא ענייני חברה. בתחום הזה המצב דווקא טוב מאוד. מיכל ואני מצאנו לנו את החבורה שלנו וזה כיף. . . חבורתנו כוללת 3 מורים ליהדות ומדריכת קשתות (כן, חץ וקשת). הם כולם בסביבות 23-24 והם אנשים בוגרים ומעניינים הרבה יותר. . . אני מרגישה ממש טוב באנגלית ומבלי להשתחצן כולם אומרים לי שהאנגלית שלי טובה ואני תמיד המתרגמת. . .

והגיע תורם של סיפורי ימי החופש. כל שבוע יש לנו יום חופש מיום שני אחה"צ עד יום שלישי אחה"צ. . .

היה לנו אחה"צ חופשי ונסענו לסנטה-ברברה - עיר קיט יפיפה על שפת הים לא רחוק מכאן. זה היה נהדר. טיילנו לאורך החוף ואח"כ אכלנו אוכל תאילנדי מעולה ונהננו מהחופש. כפי שאת רואה אני מספיקה גם להנות ולבלות. בעיקר הודות לרבקה וגיולי שלוקחות אותנו כי בלי מכונית אין כאן מה לעשות - אי אפשר לצאת מהמחנה ואי אפשר לטייל בתוך לוס-אנג'לס כי אין בכלל תחבורה ציבורית.

כמה שמצאתי פה חברים עדיין יש גם קטעים קשים שאני מאוד מתגעגעת במיוחד בשבת ובאופן מיוחד יותר ביום שישי בערב. בגלל ששומרים פה שבת אין מה לעשות בערב אחרי התפילות ואחרי האוכל. ודווקא בשבת מרגישים הרבה יותר את חסרונם של הבית, המשפחה והחברים הקרובים. בשבת האחרונה בשישי בערב, פשוט טיפסתי על הקירות. לא היה מה לעשות, היה משעמם וכשמעמם מתחילים לחשוב ולהתגעגע. כ"כ רציתי ללכת לרקוד עם אמיר, לפגוש אותך ולדבר איתך ועם מרב, להיות עם אמא ואבא ודוד . . . בשבת בצהריים הרגשתי שאני חייבת להוציא את כל האנרגיה שבי. הלכתי ושחיתי איזה 100 בריכות ורק אז נרגעתי קצת. טוב, הגיעה שעתה של ארוחת הצהריים. לכי לנוח קצת, ואשוב בקרוב.

שבת 15.7

שוב הגיע סופשבוע. אני עכשיו מקולחת, כבר אחרי הבריכה השבועית. זה הזמן שאני הכי אוהבת. יש לי קצת זמן לעצמי לבד - רגעים נדירים בחיי המחנה. אני חייבת נשימת האוויר הזאת לבד, בלי אותם אנשים כל הזמן מסביבי, ולא משנה כמה אני אוהבת אותם. . .

מתגעגעת לדבר איתך באמת. . .
גנית.

15.7 אמא, אבא, דוד וסבתא!
למרות ששלושם דיברתי בטלפון עם אמא, אין כמו לקבל מכתב. ובאמת אתמול קיבלתי את המכתב השני של אמא ודוד, וקראתי אותו בהתרגשות.
אמא, אני חושבת שאת יכולה להיות גאה בי - קראתי את כל המכתב שלך והבנתי את הכל וזה אפילו לקח פחות זמן ממה שציפיתי! שאלת אם אנחנו שומעות חדשות. אנחנו מקבלות ידיעות אחרונות פעם בשבוע. זאת מהדורה שיוצאת בארה"ב. כל הכותרות והכתבות כמו בארץ + מוסף שמסכם את כל החדשות של כל השבוע - נוח מאוד. הפרסומות הן מקומיות וזה מבדר מאוד לראות. כל מיני מודעות שידוכים ופרסומות למסעדות, חנויות של בני ארצנו שבגולה. פרט לעיתון אני חיה בווקוס. אין לי מושג מה קורה. טלויזיה יש במועדון צוות אבל בעיקר לסרטים בוידאו ואני לא מגיעה לשם אף פעם כמעט. העולם יכול להתהפך פעמיים ואני לא ארגיש ולא אדע. ככה שאני ממלאת את הצעתך וחיה בניתוק נפלא מכל החדשות הרעות .

22.7

אני מחללת עכשיו את השבת וכותבת לכם (אוי ואבוי . . .). עכשיו הסתיימה התפילה וקריאת התורה של שבת בבוקר. שתדעו לכם שפה במחנה זה דווקא נחמד! יש הרבה שירים ועם הילדים הקטנים יותר זה ממש כיף לראות אותם שרים ומתלהבים. זה בטח נשמע לכם קצת מוזר, אבל אני כבר יודעת את רוב תפילות השחרית בע"פ ואת כל ברכת המזון. לומדים את זה בע"פ אם רוצים ואם לא רוצים כי אומרים אותו דבר כל יום. בכלל, המשמעות של המושג דת מקבלת פה גוון אחר לגמרי. אנשים פה מוצאים דרך לשלב בין חיים בעולם המודרני לבין אורח החיים היהודי. כמה מהחברים שלי פה לומדים בתוכנית לרבנות וזה מאוד מענין לדבר ריתם על השקפת העולם שלהם. עצוב מאוד שבארץ שולטים האורתודוקסים ויוצרים רגשות של אנטי אצל החילוניים. אפשר גם אחרת מסתבר .

. . השבוע היה יום ישראל. מיכל ואני לקחנו חלק נכבד מאוד בתכנון היום ובהכנתו. היום היה מוצלח מאוד. אני ממש גאה במה שעשינו. הילדים נהנו ובאמת עשו דברים יפים וקיבלנו הרבה תגובות טובות על היום הזה. זה נתן לי הרבה כוח להמשיך כי הייתי קצת מתוסכלת קודם ממה שעשינו עם הילדים הבוגרים .

. . אני כבר 5 שבועות כאן - הזמן עובר מהר.

אני כבר מחכה בקוצר רוח לטיול שאחרי המחנה . . . תמשיכו לכתוב, זה מאוד מעודד לקבל את המכתבים.

דוד - אל תתייאש! הזמן עובר בסופו של דבר יותר מהר ממה שאתה חושב. תמסור לפולניה מזל טוב על השחרור!

רק שתדעו לכם שכל תוכניותי לרזות במחנה ירדו לטמיון - האוכל פה כ"כ שמן! הכי גרוע זה ארוחת בוקר - פנקייק או לחם מטוגן. הכל מתוק ומלא שמן. איפו הגבינה הלבנה הפשוטה? איפה הירקות הטעימים? איפה כל הפירות? הכל פה כבד ושמן. אפילו לירקות והפירות אין טעם כמו בישראל. ואין ברירה צריך לאכול את מה שיש אז זהו, שלא תצפו.

אבא - תתחדש שוב על המכונית. למה אתה לא יכול לבוא לניו-יורק שבועיים מאוחר יותר?? או לפחות לחזור לארץ דרך לוס-אנג'לס??

מתגעגעת מאוד,
נשיקות לכולם!
גנית.

23.7

כרגע סיימתי את שיחת הטלפון איתך וזה רק עשה לי חשק לעוד כי מה כבר אפשר להספיק ולספר ? שיחתנו הקצרה עלתה \$ 5 ואני מפחדת שהכרטיס לא יספיק לי לכל התקופה . . . עוד שבת עברה לה ואפשר להגיד שדי נכנסתי לשגרה . . . אתמול היה דיסקו לצוות. היה כזה כיף להתפרק ולהשתולל. כבר מזמן נורא התחשק לי לרקוד . . . היה שם המון מקום ומוסיקה שאני שונאת . . .

29.7

שוב שבת. הזמן האידיאלי לכתוב מכתבים . המחזור הראשון הסתיים לו ביום שלישי. ביום רביעי נסענו עם קבוצה של ילדים שנשארו במחנה למחזור השני ל - Magic Mountains. זה פארק של רכבות הרים מהגדולות והמפחידות בעולם. זה היה כיף! עליתי על כל מיני מתהפכים ומסתובבים למיניהם וזה היה אדיר! אמנם היה חם נורא והיו לי ילדים על הראש אבל לא נורא. המחזור השני התחיל ביום חמישי. נראה שיהיה טוב יותר עם הבוגרים . . . בסה"כ אני כבר מחכה להרפתקה הבאה. די קלטתי את הרעיון פה ואני מוכנה כבר להמשיך הלאה. אני מחכה לניו-יורק ואח"כ לטיול.

3.8

מזמן לא כתבתי לך. בעיקר בגלל שאין הרבה חדש. קיבלתי עוד מכתב ממך ששימח אותי מאוד . ביום שני בערב יצאנו ליום חופש - מיכל, רבקה, ג'ולי ואני - נסענו לסנטה-ברברה. זאת עיר חמודה, שכבר בילינו בה אחה"צ אחד וכבר אז החלטנו שצריך לחזור וזה אכן מה שעשינו. ישנו ב - Motel חמוד, אכלנו אוכל טוב, קמנו מאוחר, הסתובבנו לנו כל יום וישבנו לקראת ערב מול הים ואכלנו ארוחת ערב. היה נחמד מאוד.

עם הילדים באמת הולך הרבה יותר טוב ואני נהנית יותר . . . מתגעגעת!
גנית.

7.8.95

Dear Eema, David, Savta and Abba (אם כבר חזרת)

אני צריכה להפגין את השליטה שלי באנגלית, ובהשפעת האנגלית-עברית שאני מדברת במחנה זה מה שיצא . . .

היום זה יום החופש שלי. מיכל ואני כמעט נשארו בלית-ברירה במחנה
. . . אם יש לכם אילו תלונות על הטלויזיה בישראל אתם צריכים לשבת לא יותר מ- 20 דקות מול הטלויזיה האמריקאית כדי להבין עד כמה מצבינו בארץ טוב - זה טמטום מוחלט! כל בנאדם אינטלגנט יכול להפוך לאוטיסט מצפיית יתר בטלויזיה. באופן כללי זה נחמד סתם לנוח באוירה ביתית מחוץ למחנה.
באופן כללי העבודה במחנה מתנהלת כסדרה. במחזור הזה אני כבר יותר מנוסה והשיעורים לרוב עוברים טוב .

. . . אני בהחלט לומדת כאן הרבה דברים חדשים בכל מה שקשור ליהדות. ויותר משאני לומדת, אני פתאום חושבת על כל הנושא של יהדות, דת, מסורת. אל תבהלו - אני לא חוזרת בשום תשובה. זה לא המקום בכלל. להיפך - האוירה כאן גורמת לך לנסות ולהתמודד עם מציאת דרך אישית לבטא את אמונתך.

. . . אני שולחת לכם תמונות. אחת שלי ושל מיכל בחדר-אוכל ביום האחרון של המחזור הקודם (בגלל זה יש פחיות קולה על השולחן - זה לא כל יום. . .) והשניה של מראה כללי של המחנה כדי שיהיה לכם מושג איפה אני נמצאת.

. . . אמא. אני חייבת להשוויץ שאני קוראת עכשיו ספר באנגלית. זה ספר שרבה נתנה לי של סופרת בשם Barbara Kingsolver. אני לא חושבת שהיא ידועה כ"כ, אבל הספר ממש יפה ואני קוראת אותו בלי בעיות ונהנית מאוד.

דוד - שמעתי שנגד מחלקה אחד בחנית פישל קצת. . . ושמעתי שהוא התבאס יותר מדי. קח את זה בקלות - איזה חייל סיים 3 שנים צבא בלי משפט וריתוק אחד? תנצל את הזמן ותכתוב לי עוד מכתב. . .

מתגעגעת מאוד הביתה ואל כולכם!
גנית.

8.8.95

בזאת אני מכתירה אותך לאלופת המכתבים! ממך קיבלתי הכי הרבה מכתבים. בעצם אמא שלי מתחלקת איתך בתואר ומרב מעט אחרייך. . . כל ההקדמה הארוכה הזאת נועדה כדי להגיד לך בשפת המחנה - "ישר כוח!" (זאת הברכה השגורה בפי חברי מחנה רמה). אני נמצאת בצפייה תמידית למכתבים וכל מכתב ממך הוא הפתעה נעימה מאוד. . .

היום זה יום החופש שלי, שהתחיל אתמול בערב. מיכל ואני כמעט נתקענו במחנה. . . מאוד רצינו לצאת מהמחנה כדי להתאוורר קצת, אבל אנחנו תלויות בטובות של אנשים אחרים. בלי מכונית את אבודה כאן - אי אפשר להגיע לשום מקום. על תחבורה ציבורית לא שמעו כאן. וגם צריך מקום לישון. הרגשת התלות הזאת בוודאי לא מלבבת כפי שאת יכולה לתאר לעצמך. ובכל זאת, דבקנו במשפט "לא נעים מת מזמן" ומצאנו דרך. אחת המורות במחנה, אישה מבוגרת (הכוונה בסביבות ה-40 ולא בגיל שלנו) נחמדה מאוד ובקשר טוב עם מיכל. שאלנו אותה אם אנחנו יכולות לישון אצלה. היא לא יכלה לארח אותנו אבל הציעה לנו לישון בביתה הריק של אימה שלה (שנמצאת באיזה טיול). בזה לא נגמר התיסבוך - מכיוון שהיא בעצמה לא נסעה הביתה ישר מהמחנה היינו צריכות טרמפ עד לבית שלה, ושם חיכינו לה עד שתחזור ואז היא לקחה אותנו לבית של אמא שלה. הסתבר שהבית הוא גם משרד ועכשיו נמצאות פה 2 נשים שעובדות כאן. התבלבלת? אם כן, לא נורא. העיקר שקלטת את אוירת אי-הנעימות. אבל מה לא עושים כדי לצאת?! בסה"כ זה לא נורא - להיפך. אתמול בערב הזמנו פיצה ושרצנו מול הטלוויזיה המטומטמת להפליא. היום קמנו מאוחר, הלכנו לנו לקנות ארוחת בוקר במכולת (המוכר ישראלי, השלט בעברית, מוצרים של עלית - די מחליא) ועכשיו חזרנו לשרוף. בערב נלך לאכול אוכל סיני ואולי נראה איזה סרט. בקיצור לא רע. וזה גם זמן טוב לכתוב מכתבים וזה מה שאני עושה.

. . . בזמן האחרון יש לי יותר מדי זמן לחשוב על הבית ולהתגעגע וזה אומר להתגעגע אליך ואל מרב, לחברות שאפשר באמת לדבר איתן, והביתה לאמא וכמובן לאמיר. אני כבר חסרת סבלנות ומתה שכבר ניפגש ונתחיל בטיול שלנו. . . אבל נשאר לי עוד 3 שבועות במחנה ושבוע בניו-יורק. וזה יותר מדי. . .

אחד מהדברים המעניינים שלמדתי פה זה כל נושא היהדות, הדת והמסורת. ביום ראשון היה טי' באב. בפעם הראשונה בחיים שלי ציינתי את היום הזה. ערכו טקס מרשים מאד לכל המחנה וקראו את מגילת איכה. הטקס ממש הכניס אותי לתוך האווירה. אחרי הטקס התאספנו כמה חברה בלובי של הבנין שלנו, שבו יושבים תמיד ומקשקשים והתפתח לו דיון סוער על מה זה להיות יהודי, על יחס לאלוהים, לדת על משמעותה של מדינת ישראל. יש כאן אנשים עם דעות והשקפות עולם שונות לגמרי וזה היה מענין מאד. זה גרם לי לנסות ולהתמודד עם כל השאלות האלה בעצמי. אני לא יכולה להגיד שיש לי דעה מגובשת בענין כי אף פעם לא כ"כ חשבתי על כל השאלות האלה. אבל השהיה במחנה בהחלט עוררה את השאלות וגם ראיתי כאן דרכים שונות לפתרון שלא הייתי מודעת לקיומן. הבעיה בארץ היא שאין דרך באמצע - או שאתה דתי ומקיים את כל מצוות ההלכה בקפדנות או שאתה חילוני ולא עושה שום דבר. כאן גיליתי שיש מגוון אפשרויות באמצע וש אפשר לשלב אורח חיים מודרני ופתוח עם מסורת. על זה אפשר לדון שעות אבל לא מעל גבי דפי המכתב, בשביל זה צריך לדבר פנים מול פנים. אני שולחת לך תמונה שלי (כדי שתוכלי לזהות אותי בעוד חודשיים . . .). באמצע עומדת מיכל ומשמאל זאת ג'ולי. התמונה צולמה רגע לפני כניסת השבת (חשוב מאוד . . .). ברקע את יכולה לראות את הבנין שבו אנחנו גרות ולהבחין בירוק שברקע. כן, כן, בשבת לובשים שמלה או חצאית ומתחגגים. (לא חייבים חצאית ארוכה - יש כאן בנות חופשיות ביותר - אבל זה מקובל).

9.8

חזרתי מיום החופש שהיה בסה"כ נחמד. אפילו הצלחתי להיפגש עם קרובות משפחה אבודות שאמא שלי הורתה לי לאתר. . . אלו שתי תאומות שסבא שלי הוא דוד שלהן ולא היה קשר איתן כבר מלא זמן . . .

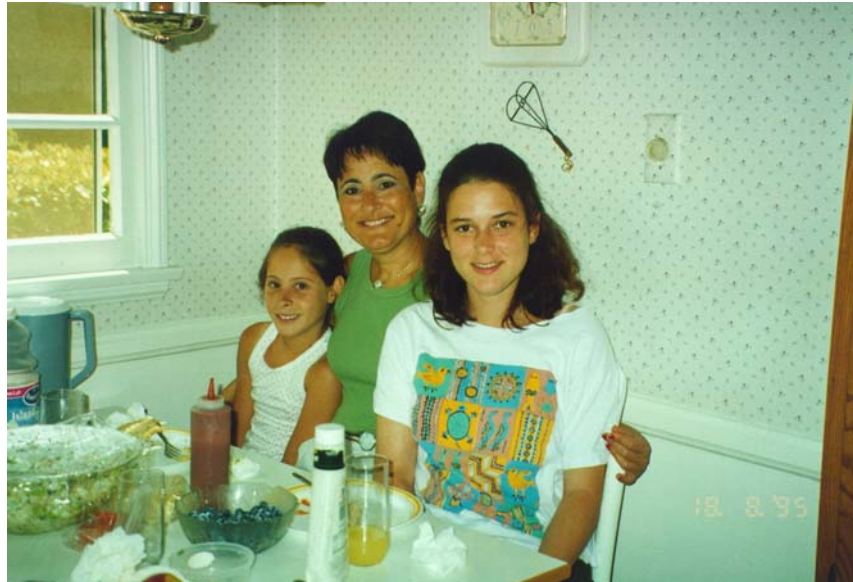
12.8.95

. . . זה כ"כ מתסכל שאני לא יכולה לדבר איתך ולספר לך על כל הדברים. על הנייר הכל נראה אחרת, ואני לא יכולה לקבל תגובה. אני באמת מתגעגעת לשיחת הטלפון והפגישה בסוף כל שבוע! . . . הקשר שנוצר בחודשים לא יכול להשתוות לשנים (כמה כבר! המון!) שעברנו ביחד.

18.8.95

עכשיו יום שישי בערב והשעה 10:30 בערב ואני כבר במיטה כי אין מה לעשות. חזרתי היום מיומיים וחצי כמעט של חופש בין סוף המחזור השני לשבוע "גשר" (כך זה נקרא - שבוע של מחנה לילדים שזאת הפעם הראשונה שלהם במחנה). אף אחד מהחברים שלי לא נשאר. יש כאן בערך 30 אנשים (החניכים מגיעים רק ביום א'). הבנין שלנו ריק לגמרי וממש יש הרגשה של ריקנות. . . אולי בעצם את צריכה להיות שמחה, כי משעמם לי ויש לי זמן לכתוב מכתבים Just Kidding . . .

ואחרי הנסיון העלוב לבדר אותך קצת יש לי לשם שינוי די הרבה דברים לספר לך. . . החופש, לעומת זאת, היה נפלא. יש לי ולמיכל מזל שיש גם אנשים טובים בעולם. כל חברינו עזבו ופנו כל אחד לתכניותיו, כך שלא יכולנו לבלות איתם את החופש. מי שהצילה אותנו היא אותה אישה שהצילה אותנו גם ביום החופש הקודם. קוראים לה אלקי והיא הזמינה אותנו הפעם אליה הביתה. ישנו אצלה 2 לילות. היא אישה מקסימה, פתוחה וחמה והיא אירחה אותנו באמת מכל הלב . . .

ביום החופש הזה סוף הרגשנו קצת הרגשה של בית. אכלנו אוכל של בית, באווירה חמה של משפחה וזה היה ממש כיף. אתמול הלכנו, מיכל ואני, ל Universal Studios - זה היה כיף ומעניין לראות איך האדם מסוגל ליצור מציאות משלו כדי ליצור סרט. הוא יכול לשנות את מזג האוויר בעזרת ממטרות מיוחדות וליצור רעידת אדמה ולשחזר את רחובות ניו-יורק מפיבר-גלס וקרטון. מדהים.

פרט לכך עשינו קצת קניות ובעיקר נהנינו מהביתיות. היה כ"כ קשה לחזור למחנה. זה כ"כ מוזר - המחנה ריק. במקום 600 חניכים ו-150 מדריכים שיוצרים רעש והמולה, יש כאן 30 אנשים ושקט להחריד. במיוחד חסרים החברים הקרובים יותר. אין כ"כ עם מי לדבר פה עכשיו. לפחות זהו רק שבוע ואח"כ אני מתחילה בטיול סוף כל סוף.

19.8

הסתכלתי עכשיו על הכתב שלי ונחרדתי. אני מאוד מקווה שתביני אותנו, כי אני כותבת בחצי שכבה על המיטה.

עכשיו שבת בצהריים וכרגיל אין הרבה מה לעשות. דווקא בבוקר היה נחמד. הלכתי לברכה ולא היה כמעט אף-אחד. שחיתי לבד, בברכה שהיתה כולה שלי. אבל עכשיו, אחרי ארוחת הצהריים כולם התפזרו (כל "המוני" האנשים שנמצאים כאן) ובהעדרם של רבקה וגיולי ותום, מיכל ואני מצאנו את עצמנו שוב בחדר, מפעילות בנאמנות את תעשית המכתבים . . .

זהו, זה כמעט הסוף. הזמן עבר בסה"כ מהר ונדמה שאני כאן כבר חודשים ארוכים. ולמרות שכבר אמרתי את זה 20 פעם קודם אני חוזרת ואומרת שאני כבר מחכה לטיול!

מן הסתם זה המכתב הרציני האחרון. אני לא מאמינה שבמשך הטיול יהיה לי זמן לשבת ולכתוב משהו ארוך יותר מגלויה. וגם לא אוכל יותר לקבל מכתבים ממך! זה ממש עצוב, כי גם להתקשר תהיה לי בעיה. עוד חודש וחצי וקצת . . . ואז נוכל לשבת ולדבר כמה שבועות רצופים כדי להשלים את כל מה שעבר עלינו בזמן הזה. . .

אני לוקחת נשימה ארוכה ומסיימת את המכתב הזה, שהוא קצת כמו לדבר איתך, לפחות בדמיון.

מתגעגעת לשיחה מציאותית יותר,

גנית.

נ.ב. תהיי בקשר עם ההורים שלי כי אולי תהיה לי כתובת וטלפון בפרז' למשל - שם אשה שבועיים רצופים ותוכלי לכתוב. . .

נ.ב. 2 - קראתי בידיעות אחרונות שאנחנו מקבלות פעם בשבוע שהטייס והנווט שנהרגו בתאונה עם החסידות היו מהראלי. אחד מהם בן 22 - זה אומר שהוא צריך להיות בשכבה שלנו אבל לא הצלחתי להיזכר האם זה כך. והשני אח של עופר לב מהשכבה שלנו אם אני זוכרת נכון. מפחיד ועצוב. תחשבי על טקס יום הזכרון בשנה הבאה - הרשימה תהיה ארוכה ב-2 שמות. . .

30.8.95

הגלויה הזאת מראה את האזור שבו נמצאת הדירה של רותי, אצלה אני ישנה כאן בניו-יורק - ממש במרכז העיניינים, במרכז חיי הלילה של הצעירים. סוף-סוף אני תיירת. היום היינו בהצגה ב Broadway - וסתם שוטטנו ברחובות וראינו בניינים מעניינים. אתמול היינו במוזיאון ושלשום הסתובבנו קצת בלילה בין כל המועדונים ובתי-הקפה. בקיצור - כיף. שמחתי מאוד לקבל את המכתב שלך, שחיכה לי כאן כבר כשהגעתי. . . עכשיו עברתי לשלב השני של הקיץ ומחכה כבר

לשלב השלישי. אני מניחה שהגיע הזמן לסיים. מתגעגעת מאוד ומצטערת שאין זמן למכתב ארוך יותר. גנית.

